

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M., a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: J. N.
bytem
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem,
sídlem Ledčická 649/15, 18400 Praha,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezu 642/2a, 46180 Liberec 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 7. 2017, č. j. OD 697/17-2/67.1/17189/St,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 12. 7. 2017, č. j. OD 697/17-2/67.1/17189/St, a rozhodnutí Magistrátu města Liberec ze dne 27. 3. 2017, č. j. MML030934/17/1029/OD/Kro, se zrušují pro vady řízení a nezákonnost a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 9 800 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Václava Voříška.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

- Podanou žalobou je napadeno shora označené rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Liberec, odboru dopravy (dále jen „magistrát“), ze dne 27. 3. 2017, č. j. MML030934/17/1029/OD/Kro.
- Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán odpovědným za správní delikt provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), tím, že podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu jako provozovatel motorového vozidla Škoda RZ [XX] nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodrženy povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, když bylo zjištěno, že dne [XX] minimálně [XX] v době od [XX] hod. do [XX] hod. v ulici [XX] v [XX] i se řidič předmětného vozidla z nedbalosti neřídil dopravní značkou IP 12 (vyhrazené parkoviště) s dodatkovou tabulkou E 13 „Pro držitele platné parkovací karty vydané SML“. Vozidlo nebylo žádným způsobem označeno. Tím bylo porušeno ust. § 4 písm. c), § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu a toto jednání má znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.
- Za uvedený správní delikt byla žalobci podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
- Z předloženého spisového materiálu vyplynulo, že Městskou policií Liberec byl magistrátu dne 8. 4. 2016 oznámen shora popsáný přestupek neznámého řidiče vozidla Škoda RZ [XX] vozidla, dopravního značení vyhrazeného parkoviště a výřez mapy (situační plán) zachycující polohu vozidla prostřednictvím GPS souřadnic.
- Jako provozovatel vozidla byl zjištěn žalobce. Ten byl proto výzvou ze dne 15. 4. 2016 vyzván k zaplacení určené částky za správní delikt provozovatele vozidla a současně byl poučen o tom, že může označit řidiče vozidla, který se popsáného přestupkového jednání s vozidlem dopustil. Žalobce v zastoupení zmocněnce – právnické osoby [XX], se sídlem [XX], XX [XX] sdělil, že vozidlo řídil [XX].
- Pokusy o doručení i zjištění místa faktického pobytu uvedené osoby nebyly přes spolupráci s policií úspěšné. Záznamem ze dne 9. 2. 2017 proto byla věc přestupku

odložena s odůvodněním, že správní orgán nezjistil do 60 dnů, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

7. Dne 9. 2. 2017 vydal magistrát příkaz, kterým žalobce uznal odpovědným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla. Žalobce proti příkazu podal odpor, který nebyl nijak odůvodněn.
8. Správní delikt byl projednán při ústním jednání dne 23. 3. 2017, kterého se žalobce ani jeho zmocněnec nezúčastnili. Magistrát při ústním jednání provedl dokazování dosud obstaraným spisovým materiálem. Rozhodnutím ze dne 27. 3. 2017 uznal magistrát žalobce vinným z uvedeného správního deliktu. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že marně vyzval žalobcem označenou osobu [REDACTED] k podání vysvětlení. Tato osoba neprochází ani evidencemi Policie ČR. Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn skutečný řidič v době přestupku, byl přestupek podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, odložen. Magistrát dále uvedl, že první podmínka § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, a sice že se jednalo o neoprávněné zastavení a stání, byla splněna a toto jednání bylo řádně písemně a fotograficky zdokumentováno. Předmětné nerespektování pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, současně nemělo porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích za následek dopravní nehodu. Magistrát proto dospěl k závěru, že byly splněny veškeré podmínky pro odpovědnost provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.
9. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které ani k výzvě magistrátu nedoplnil.
10. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 12. 7. 2017 žalovaný žalobcovo odvolání zamítnul a prvostupňové rozhodnutí magistrátu potvrdil. Podle žalovaného postupoval magistrát v souladu se zákonem o silničním provozu. Žalobce označil jako řidiče vozidla nekontaktní osobu s trvalým pobytem v zahraničí. Protože magistrát nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení přestupkového řízení proti určité osobě, správně věc přestupku odložil. Žalovaný zdůraznil, že samotný přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu není předmětem řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Jednání řidiče vozidla nicméně vykazuje formální i materiální znak tohoto přestupku, neboť nebyla respektována dopravní značka, čímž byla ohrožena bezpečnost a plynulost provozu bráněním ve využívání vyhrazeného parkoviště těm, pro něž je určeno. Jednání řidiče zároveň nemělo za následek dopravní nehodu. Žalobce porušil svou povinnost stanovenou v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, za správní delikt odpovídá a magistrát mu v souladu s § 125f odst. 3 a § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu uložil pokutu na spodní hranici zákonem stanoveného rozmezí.

II. Žaloba

11. Žalobce ve včasné žalobě namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí i rozhodnutí magistrátu. Správní orgán dle jeho názoru pouze konstatoval právní a skutkové závěry, aniž uvedl, jaké úvahy ho k takovým závěrům vedly a z jakých podkladů a ustanovení při tom vycházel. Není např. zřejmé, jak žalovaný z fotodokumentace, jakožto v podstatě jediného usvědčujícího důkazu, dovodil, kde a kdy byly fotografie pořízeny. Nebylo nijak prokázáno, že by se v daném případě jednalo o stání, jehož definicí se žalovaný nezabýval. Žalobce trvá na tom, že na daném místě pouze na osm minut zastavil, což není protiprávní, neboť nařízení statutárního města Liberce č. 1/2012 zakazuje pouze stání. Z odůvodnění rozhodnutí rovněž není patrné, že by správní orgán z fotodokumentace zjišťoval některé rozhodné skutečnosti, např. že se jednalo o vozidlo žalobce, kdy a kde stálo nebo zastavilo, zda se jednalo o úsek platnosti předmětné dopravní značky či že řidič vozidla nebyl držitelem parkovací karty.
12. Správní orgán se dle žalobce rovněž nezabýval otázkou, zda se v daném případě nejednalo o výjimku dle § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu. S tím souvisí i to, že žalobci je napadeným rozhodnutím kladeno za vinu též jednání, které není protiprávní, neboť první tři minuty ze správního deliktu nebyly v rozporu s tímto ustanovením. Správní orgán dále pouze konstatoval, že porušení pravidel provozu nemělo za následek dopravní nehodu, aniž tento závěr blíže odůvodnil. Při použití zásady in dubio pro reo je naopak nutné vycházet z toho, že k nehodě došlo, a nebyly tedy naplněny znaky dané skutkové podstaty. Prvostupňové správní rozhodnutí se nezabývá materiální stránkou správního deliktu, tedy zda byl natolik škodlivý, aby bylo možno považovat za legitimní jej trestat. Úvahy žalovaného v napadeném rozhodnutí pak nemohly tuto vadu napravit, když z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by žalovaný měl rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Ani žalovaný však nebyl ve svých úvahách dostatečně konkrétní.
13. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou nepřezkoumatelná, neboť z nich nelze zjistit, jakou časovou verzi příslušných předpisů užíly. Není tak zřejmé ani to, zda bylo v souladu s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod zkoumáno, jestli je novější právní úprava pro žalobce příznivější, a pokud ne, tak zda byla užitá úprava účinná v době spáchání údajného správního deliktu.
14. Ke spáchání správního deliktu dle žalobce nedošlo jeho reakcí na výzvu správního orgánu, jak uvádí správní orgán prvního stupně, nýbrž k deliktu dojde nezajištěním toho, aby při řízení vozidla nedošlo k porušení pravidel provozu. Správní orgán se dále nezabýval tím, zda předmětná dopravní značka byla na dané místo umístěna oprávněným subjektem opatřením obecné povahy dle § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu. Je tak nutné in dubio pro reo vycházet z toho, že značka právní základ neměla, a proto nebyla právně závazná. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je navíc rozporné, když v odůvodnění je oproti výroku uváděno i to, že došlo k porušení značky IP 13c, chybně je zde rovněž uvedeno porušení § 27 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, ačkoliv ve výroku se uvádí porušení § 27 odst. 1 písm. o) téhož

zákona. Dle žalobce správní orgán vychází z jistého situačního plánu, aniž uvádí, kde jej získal. Není dále zřejmé, jak správní orgán dovodil, že vozidlo nebylo nijak označeno.

15. Žalobce rovněž namítá, že správní orgán se nezabýval výkladem § 4 písm. c) a § 27 odst. 1 písm. o) silničního zákona. Správní orgán také pouze konstatuje, že údajné porušení pravidel provozu vykazuje znaky přestupku, aniž se jednotlivými znaky přestupku zabývá. Žalovaný aproboval nepřezkoumatelné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, proto je i napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
16. Správní orgán dále netvrdil a neprokázal, že byly splněny podmínky zpoplatnění užívání pozemní komunikace dle § 23 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích. Pokud by tyto podmínky splněny nebyly, nebylo by možno nerespektování dopravní značky IP 12 sankcionovat. Dle žalobce přitom v nařízení obce č. 1/2012 není ulice U Náspu zařazena mezi ulicemi, jež lze užít pouze s parkovací kartou. Z toho žalobce dovozuje, že skutek nebyl protiprávní. Zmíněným nařízením obce se však správní orgán nezabýval. Nebylo prokázáno ani to, zda příslušný orgán obce vydal cenové rozhodnutí, jímž stanovil cenu parkovacích karet. Z předmětné dopravní značky nevyplývá povinnost mít parkovací kartu umístěnou viditelně ve vozidle, správní orgán se nicméně ani nepokusil zjistit, zda k danému vozidlu byla parkovací karta vydána. Neřešil ani to, kdo měl vozidlo v držení, přestože podstatné není, kdo je provozovatel, nýbrž kdo vozidlo fakticky užíval.
17. Výrok rozhodnutí magistrátu podle žalobce neobsahuje všechna právní ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno. Absentuje odkaz na ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, které obsahuje sankční sazbu, podle níž byla žalobci pokuta uložena. Ve výroku měl být také odkaz na § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu a na nařízení obce č. 1/2012, jež zakládá protiprávnost údajného jednání. Z výroku dále nelze dovodit, zda mělo údajné porušení pravidel za následek dopravní nehodu či nikoliv, ačkoliv absence nehody je znakem skutkové podstaty dle § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu. Výrok je tedy v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu.
18. Žalobce také poukázal na neurčitost specifikace místa spáchání údajného správního deliktu ve výroku rozhodnutí. Magistrát vymezil místo přestupku jako celou ulici U Náspu v Liberci. Žalobce zjistil, že v této ulici se nachází velké množství parkovacích míst, na kterých platí rozdílné režimy parkování, např. parkovací místo pro invalidy či místa s režimem neupraveným dopravním značením. Z výroku by mělo být podle žalobce patrné, zda vozidlo skutečně stálo v úseku údajně porušované dopravní značky. Žalobce v této souvislosti odkázal na případ řešený Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015-42. Z výroku rovněž nelze dovodit, že by se jednalo o zastavení nebo stání. Z výroku by mělo vyplývat, že řidič vozidla stál v úseku platnosti značky, ačkoliv pro něj nebylo parkoviště vyhrazeno. Stejnými nedostatky skutkové a právní kvalifikace trpělo i oznámení o zahájení řízení, protože se žalobce nemohl řádně hájit.
19. Žalobce dále namítá, že správní orgán překročil svou pravomoc, pokud žalobci výrokem závazně určil, že pokutu a náklady řízení je povinen uhradit na účet správního orgánu. Tím byl žalobce zbaven možnosti hradit předmětné plnění i jinak, jak to vyplývá z § 163

odst. 3 daňového řádu. Správní orgán také chybně konstatoval, že řidič vozidla spáchal přestupek z nedbalosti, ačkoli to správnímu orgánu v tomto řízení nepřísluší. Závěr o nedbalostním zavinění navíc nebyl odůvodněn.

20. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je dle žalobce v rozporu s Ústavou a ústavními principy. Poukázal na to, že Krajský soud v Ostravě podal návrh k Ústavnímu soudu na zrušení relevantních ustanovení zákona o silničním provozu. Proto žalobce navrhl přerušení řízení až do vyřízení zmíněného návrhu.
21. Dle žalobce bylo znakem přestupku (dříve správního deliktu) nepodnikající fyzické osoby podle § 125f zákona o silničním provozu v období od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 podle § 15 odst. 1 nového přestupkového zákona též zavinění. Teprve 13. 7. 2017 totiž nabyl účinnosti zákon č. 183/2017 Sb., kterým bylo zavinění jakožto znak přestupku odstraněno. S ohledem na zásadu retroaktivity in mitius je třeba tuto úpravu omezující odpovědnost fyzické osoby aplikovat i na správní delikty spáchané před 1. 7. 2017. Zákon č. 183/2017 Sb. nabyl platnosti dne 28. 6. 2017, a přestože je v něm uvedeno, že nabývá účinnosti dnem 1. července 2017, je třeba dovodit, že účinnosti nabyl až 15. dnem po jeho vyhlášení, tedy 13. 7. 2017. Zákonodárce totiž v rozporu s § 3 odst. 3 zák. č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, netvrdil ani neprokázal, že by stanovení účinnosti dříve než patnáctým dnem po vyhlášení zákona vyžadoval naléhavý obecný zájem. Žalobce současně odmítá, že by správní delikt zavinil, neboť osobu, které vozidlo předával poučil o nutnosti dodržovat pravidla silničního provozu a vyžádal si od ní slib, že tato pravidla bude respektovat.
22. Žalobce na závěr vyjádřil nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a požadoval anonymizaci rozhodnutí ve věci.
23. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného i prvostupňové rozhodnutí magistrátu zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

24. V písemném vyjádření k žalobě se žalovaný pouze odvolal na napadené rozhodnutí a navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul.

IV. Posouzení věci krajským soudem

25. Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s., s limity týkajícími se správního trestání (srov. usnesení rozšířeného senátu

Nejvyššího správního soudu ze dne
16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, publ. ve Sb. NSS pod č. 3528/2017).

26. Předmětem soudního přezkumu jsou rozhodnutí správních orgánů ve věci správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu, k němuž mělo dojít dne 23. 2. 2016.
27. Je třeba konstatovat, že v době mezi vydáním rozhodnutí magistrátu dne 27. 3. 2017 a rozhodnutím žalovaného dne 12. 7. 2017 nabytí účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, a rovněž zákon č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích. Oba tyto zákony měly zásadní dopad na právní úpravu dosavadního správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f a násl. zákona o silničním provozu. Od 1. 7. 2017 zákon hovoří o přestupku provozovatele vozidla, a to v souvislosti s „překlopením“ dosavadních správních deliktů (s výjimkou disciplinárních) na přestupky (viz změnový zákon č. 183/2017 Sb. a § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky). Vymezení skutkové podstaty v § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu však změny nedoznalo, nadále platí, že protiprávní jednání, dříve fyzické nebo právnické osoby, nyní provozovatele vozidla, spočívá v tom, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem; přičemž provozovatel za správní delikt, nově přestupek, odpovídá při splnění podmínek vymezených v odst. 2 uvedeného ustanovení. Před 1. 7. 2017 i po nabytí účinnosti pozdější právní úpravy byla odpovědnost provozovatele vozidla koncipována jako objektivní (odst. 3) a pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, maximálně však 10 000 Kč (odst. 4). Podle § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky dále platí, že zahájená řízení o dosavadním správním deliktu, která nebyla ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona pravomocně skončena před dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních zákonů.
28. Žalovaný proto nepochybil, pokud v řízení o dosavadním správním deliktu žalobce jako provozovatele vozidla ve smyslu § 125f zákona o silničním provozu postupoval podle dosavadních zákonů, účinných v době spáchání deliktu žalobcem. Z napadeného rozhodnutí je, byť to nebylo výslovně uvedeno, tento postup žalovaného zřejmý. Ani správními orgány použitá formulace „ve znění pozdějších předpisů“ nezavdává příčinu k pochybnostem o tom, že jejich rozhodnutí vychází z právní úpravy účinné v době spáchání deliktu. Právní úprava předmětného deliktu se ostatně od doby jeho spáchání až do výše popsané novelizace účinné od 1. 7. 2017, kterou byl navíc obsah předmětného ustanovení § 125f zákona o silničním provozu zachován, nezměnila.
29. V souvislosti se změnou právní úpravy se žalobce dále dovolával pozdější právní úpravy, podle níž znakem přestupku (dříve správního deliktu) nepodnikající fyzické osoby podle § 125f zákona o silničním provozu v období od 1. do 13. 7. 2017 nebylo zavinění. V obecné rovině lze žalobci přisvědčit, že je povinností správních orgánů i soudů dostát ústavnímu

požadavku dle Čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a zkoumat, zda právní úprava, která nabyla účinnosti po spáchání deliktního jednání, není pro pachatele příznivější, a není na místě ji aplikovat, a to i bez výslovných námitek.

30. Soud dospěl k závěru, že argumentace žalobce ohledně odpovědnosti podle § 125f zákona o silničním provozu jako nikoli objektivní není správná. Zákon č. 183/2017 Sb. nabyt dle čl. CCLVII účinnosti dne 1. 7. 2017. Není na soudu, aby zkoumal, zda důvody, pro které zákonodárce stanovil dřívější počátek účinnosti uvedeného zákona, byly ve smyslu § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákona a o Sbírce mezinárodních smluv, skutečně dány.

K této otázce se shodně vyjádřil již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 4. 2018, č. j. 8 As 201/2017-39. V uvedeném rozsudku i v předchozích rozsudcích ze dne 2. 10. 2017, č. j. 3 As 266/2016-28, či ze dne 22. 11. 2017, č. j. 1 As 305/2017-32, Nejvyšší správní soud jednoznačně vycházel z toho, že zákon č. 183/2017 Sb. nabyt účinnosti dne 1. 7. 2017. Lze tedy uzavřít, že odpovědnost za správní delikt provozovatele motorového vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu ve znění do 30. 6. 2017 byla koncipována jako objektivní, rovněž k přestupku provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu není s účinností od 1. 7. 2017 dle § 125f odst. 3 uvedeného zákona vyžadováno zavinění. Pozdější právní úprava tak nebyla pro žalobce příznivější, a to ostatně nejen v otázce zavinění, ale v žádném směru, jak konstatoval Nejvyšší správní soud v již zmíněném rozsudku ze dne 22. 11. 2017, č. j. 1 As 305/2017-32. Z tohoto pohledu jsou proto žalobcem zmiňované okolnosti týkající se předání vozidla řidiči, který se s vozidlem měl dopustit přestupkového jednání, při posouzení odpovědnosti za porušení povinnosti stanovené v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nerozhodné.

31. Soud dodává, že k otázce ústavnosti objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla za porušení povinnosti dle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu se judikatura správních soudu opakovaně vyjádřila (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32, či ze dne 20. 9. 2016, č. j. 6 As 239/2015-31. Shodně v nedávné době judikoval i Ústavní soud, když zamítl návrh Krajského soudu v Ostravě na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 (srov. náleznost pléna Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16).

32. K námitce, že rozhodnutí magistrátu je nepřezkoumatelné a nezákonné, protože se správní orgán nezabýval tím, zda byly naplněny podmínky zpoplatnění předmětné pozemní komunikace podle § 23 zákona o pozemních komunikacích vydáním nařízení obce, které by určilo zpoplatněné úseky pozemních komunikací, a zda obec vydala příslušné cenové rozhodnutí, kterým stanovila výši parkovacího poplatku, krajský soud uvádí, že tyto otázky nebyl správní orgán ex offio povinen řešit, a žalobce žádnou námitku zpochybňující dodržení podmínek § 23 zákona o pozemních komunikacích v průběhu správního řízení ani nevznesl. K otázce uvedení či neuvedení ulice U Náspu v nařízení statutárního města Liberce č. 1/2012 soud doplňuje, že Čl. 2 odst. 2 tohoto nařízení vymezuje oblast, kde je za účelem parkování nutné být držitelem parkovací karty vydané SML, označením ulic, které tuto oblast ohraničují. Do takto vymezené oblasti ulice U Náspu spadá.

33. Určuje-li § 4 písm. c) zákona o silničním provozu povinnost každému účastníku provozu na pozemních komunikacích respektovat dopravní značky, pak ten, kdo tak nečiní, porušuje zákon. Jestliže tedy neznámý řidič nerespektoval dopravní značku IP 12, pak porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Z logiky věci, jakož i z Čl. 3 odst. 2 písm. b) zmíněného nařízení statutárního města Liberec č. 1/2012 pak plyne povinnost řidiče umístit za čelním sklem vozidla parkovací kartu, což se v daném případě nestalo, jak bylo prokázáno pořízenou fotodokumentací. Správní orgány nebyly povinny jiným způsobem zjišťovat, zda byla k vozidlu vydána parkovací karta. Argument, že je podstatné, kdo vozidlo fakticky užíval, je lichý, neboť právě proto, že se tuto osobu nepodařilo dohledat, byl za správní delikt postižen provozovatel vozidla, jakožto osoba objektivně odpovědná.
34. Žalobce dále namítal řadu nedostatků odůvodnění i výroku správního rozhodnutí magistrátu, jakož i to, že žalovaný toto rozhodnutí v rozporu se zákonem aproboval. Soud k tomu uvádí, že již z odůvodnění rozhodnutí magistrátu je zřejmé, z jakých podkladů správní orgán vycházel a k jakým skutkovým a právním závěrům na základě těchto podkladů dospěl. Je nepochybné, jaké závěry dle správního orgánu plynou z pořízené fotodokumentace. Jako podklad upřesňující místo spáchání deliktu sloužil kromě fotodokumentace rovněž situační plánec s GPS souřadnicemi. Fotodokumentace obsahovala i datum a čas pořízení fotografií, přičemž z logiky věci plyne, že hlídka Městské policie Liberec dorazila na místo dříve, než byly fotografie pořízeny, a místo opustila s alespoň krátkým časovým odstupem po pořízení fotografií. Musela tak být na místě nejméně o několik minut více, než je zachyceno na fotografiích. To ostatně plyne i z oznámení o přestupku, které lze i dle judikatury, na kterou poukázal žalobce, užít alespoň podpůrně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016-36).
35. Soud nemůže přisvědčit žalobci, že k závěru, že správní delikt byl spáchán od 12:56 do 13:04 hodin, by správní orgán musel disponovat fotografiemi pořízenými nejméně od 12:53 do 13:04 hodin, protože první tři minuty parkování jsou v souladu s § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu. O aplikaci uvedené výjimky lze uvažovat pouze v případě uvedení vozidla do klidu, které dobu tří minut nepřekročilo. V případě žalobce bylo bez pochyb prokázáno, že vozidlo se na vyhrazeném parkovišti nacházelo po dobu delší, než tři minuty, proto je třeba za dobu spáchání deliktu označit celý prokázaný čas parkování bez odečítání tří minut.
36. Doba spáchání deliktu tedy byla zjištěna a ve správních rozhodnutích uvedena. Pokud žalobce namítal, že správní orgány se nedostatečně zabývaly rozdíly mezi zastavením a stáním s tím, že pouze stání je protiprávní, je tato námitka nedůvodná. Jak již bylo uvedeno výše, řidič vozidla byl v daném případě povinen se v souladu s § 4 písm. c) zákona o silničním provozu řídit dopravní značkou IP 12 označující vyhrazené parkoviště. Dle § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu řidič nesmí v místě označeném touto značkou, pokud pro něj není parkoviště vyhrazeno, ani zastavit ani stát. Řidiči tedy bylo

zakázáno i pouhé zastavení, pokud překročilo uvedenou dobu tří minut. Na tomto zákonném zákazu nemůže nic změnit jakákoli text úpravy v nařízení města.

37. Z postupně pořízených fotografií je nepochybné, že vozidlo zachycené na vyhrazeném parkovišti nebylo v pohybu. Argumentace žalobce, že vozidlo snad mohlo být zachyceno za jízdy je účelová. Fotodokumentace nebyla jediným podkladem pro vydání rozhodnutí, správní orgány z ní nezjišťovaly, kdo je provozovatelem vozidla, když tato skutečnost vyplynula z výpisu z centrálního registru vozidel. Ačkoli žalobce rozhodnutí správních orgánů obsáhle napadá, je třeba poukázat na to, že ve správním řízení vystupoval zcela pasivně. Podal blanketní odpor proti příkazu, nezúčastnil se ústního jednání a podal blanketní odvolání. Správní orgány se tak nemohly zaměřit na vypořádání jakýchkoli žalobcem vytýkaných skutečností.

38. Deliktní jednání spočívalo v parkování vozidla, pro něž nebylo parkoviště určeno, na vyhrazeném parkovišti. Skutečnost, že delikt neměl za následek dopravní nehodu, se logicky nabízí, navíc je zřejmá z pořízených fotografií. Nebylo proto třeba, aby se správní orgány touto otázkou zabývaly blíže, než jak to učinily.

39. K namítané nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí, pokud jde o posouzení materiální stránky (společenské škodlivosti) přestupku, soud odkazuje na rozsudek ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, kde Nejvyšší správní soud konstatuje, že v běžně se vyskytujících případech *„jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti.“* Pouze *„[p]okud se k okolnostem naplňujícím formální znaky skutkové podstaty přidruží další významné okolnosti vylučující, aby jednáním byl porušen či ohrožen zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání nemůže být za přestupek označeno.“*

40. Soud uvádí, že o takový případ, v němž by nastaly významné okolnosti, jež by vylučovaly, že porušení povinností dle zákona o silničním provozu bylo pro společnost a zákonem chráněné zájmy škodlivé, se nejednalo. Žalobce v řízení před správními orgány žádné skutečnosti, které by měly snižovat společenskou škodlivost jeho jednání tak, že by materiální znak přestupku nebyl naplněn, neuváděl, skutečnosti uvedené v žalobě se jeví nedostatečné a jsou namítány spíše v obecné rovině. Soud má proto za to, že správní orgány nebyly povinny otázku materiální stránky přestupku detailně rozebírat. Žalovaný se k této otázce vyjádřil v tom smyslu, že je dán zájem společnosti na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, který je zajišťován stanovením pravidel provozu na pozemních komunikacích, která v tomto případě nebyla respektována. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a rozhodnutí žalovaného tvoří jeden celek (viz rozsudek NSS ze dne 19. 11. 2009, č. j. 1 Afs 88/2009 - 48, publikovaný pod č. 2646/2012 Sb. NSS). Posuzuje-li tedy soud otázku přezkoumatelnosti správního rozhodnutí, bere v úvahu jak odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak odůvodnění rozhodnutí o odvolání. Správní orgány se ani v tomto směru neměly s čím blíže vypořádat, neboť žalobce žádné okolnosti snižující společenskou škodlivost deliktu netvrdil.

41. Z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů bez pochyb plyne, že ke spáchání správního deliktu došlo nezajištěním, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodrženy povinnosti řidiče a pravidla provozu, nikoli jiným jednáním, jak naznačuje žalobce.

Správní orgány nebyly povinny se v řízení zabývat tím, zda dopravní značka, kterou řidič nerespektoval, byla na místo umístěna opatřením obecné povahy vydaným oprávněným subjektem. Jakékoli pochybnosti o tom, že se jedná o platnou dopravní značku vymezenou ve vyhlášce č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, nevystaly, přičemž předmětem správního řízení nebyl přezkum opatření obecné povahy. Ani žalobce v tomto směru ničeho nenamítal.

42. Je pravdou, že v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je chybně hovořeno

o dopravní značce IP 13c, ačkoli značka, která nebyla řidičem respektována, je IP 12. Stejně tak je zde na jednom místě uvedeno, že bylo porušeno ustanovení § 27 odst. 1 písm. c) zákona

o silničním provozu, ačkoli správně mělo být uvedeno ustanovení § 27 odst. 1 písm. o) téhož zákona. Jedná se však zjevně o pouhé dílčí chyby v psaní, neboť ve výroku rozhodnutí a v jiných částech odůvodnění, stejně jako v rozhodnutí žalovaného, je značka správně označena jako IP 12, stejně tak porušené ustanovení je správně označeno jako § 27 odst. 1 písm. o) zákona

o silničním provozu. Chyba je zřejmá, neboť značka IP 13c označuje parkoviště s parkovacím automatem a § 27 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu upravuje zastavení a stání na přechodu pro chodce a přejezdu pro cyklisty, o což se v daném případě vůbec nejednalo. Toto pochybení tak nezpůsobuje nesrozumitelnost či nezákonnost rozhodnutí.

43. Jestliže žalobci nebylo zřejmé, z čeho správní orgán dovodil, že vozidlo nebylo nijak označeno (parkovací kartou) a kde správní orgán získal situační plánec, jsou mu tyto skutečnosti neznámé především pro jeho pasivitu v řízení. Situační plánec byl vytištěn z internetové aplikace Mapy Google a neoznačení vozidla parkovací kartou je patrné z pořízené fotodokumentace, zejména z detailní fotografie čelního skla vozu. Správní orgány dále nebyly povinny blíže rozvádět výklad ustanovení § 4 písm. c) a § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu. Pochopení významu těchto ustanovení nevyžaduje hlubší analýzu jejich textu, a správní orgány s těmito ustanoveními pracují jak ve výrocích obou rozhodnutí, tak v jejich odůvodnění. Správní orgány správně uvedly, že jednání řidiče vykazuje znaky přestupku, popsaly, v čem toto jednání spočívá, a uvedly relevantní právní ustanovení. Nebylo pak třeba zabývat se přestupkem řidiče podrobněji, neboť vina řidiče přestupkem nebyla předmětem daného správního řízení. V tomto ohledu bylo nadbytečné a nepodložené konstatování magistrátu, že řidič vozidla se dopravní značkou IP 12 neřídil z nedbalosti. Forma zavinění řidiče nebyla v předmětném řízení vůbec zjišťována a nebylo možno (a nebylo ani třeba) o ní vyslovit jednoznačný závěr. Tento postup magistrátu je nicméně bez vlivu na srozumitelnost výroku rozhodnutí o správním deliktu provozovatele vozidla.

44. Pokud jde o text výroku rozhodnutí magistrátu a v něm obsažený popis skutku, jehož vady žalobce namítá, má soud především za to, že místo, kde se měl řidič vozidla dopustit protiprávního jednání, je vymezeno nedostatečně. Z početné judikatury správních soudů, která se zabývá otázkou uvedení místa přestupkového jednání ve výroku rozhodnutí, plyne, že posouzení otázky, zda je místo spáchání přestupku určeno ve výroku rozhodnutí dostatečně určitě, odvisí od okolností každého konkrétního případu.

45. V této souvislosti žalobce odkázal na závěry v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 42, který se zabýval otázkou přesného označení místa spáchání správního deliktu provozovatele vozidla, jestliže přestupkové jednání řidiče vozidla spočívalo v neoprávněném parkování. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že z výroku správního rozhodnutí ve věci správního deliktu spočívajícího ve stání motorového vozidla bez zaplaceného parkovacího poplatku musí být patrné, že vozidlo stálo vskutku v místě, kde je zaplacení daného poplatku uloženo dopravní značkou. Proto zásadně nestačí uvedení ulice, v níž vozidlo mělo parkovat, jsou-li v dotyčné ulici jak placená místa k parkování, tak místa neplacená. Uvedený rozsudek řešil případ nedovoleného parkování, kdy místo spáchání bylo uvedeno pouze názvem ulice, kde bylo možné s vozidlem parkovat na více místech. V rozsudku ze dne ze dne 23. 11. 2016, č. j. 2 As 249/2016 – 39, Nejvyšší správní soud dovodil, že by bylo nedostatečné, pokud by místo spáchání skutku ve správním rozhodnutí bylo vymezeno pouhým odkazem na název ulice, bez informace o tom, že ulice obsahovala zpoplatněná stání po celé délce. Platí zásada, že přesné místo spáchání správního deliktu nelze identifikovat až po analýze fotografií ve správním spise, případně při jejich porovnání se situací na místě.
46. V posuzovaném případě bylo místo, kde se neznámý řidič neřídil dopravní značkou značící vyhrazené parkoviště, označeno jako „v ul. U Náspu v Liberci“. Z takto vyjádřeného popisu místa skutku dle přesvědčení soudu nevyplývá, kde přesně se vozidlo v ulici U náspu nacházelo a že se skutečně nacházelo právě v úseku vyznačeném dopravní značkou jako vyhrazené parkoviště. Žalobce přitom namítá, že režim vyhrazeného parkoviště neplatí v celé ulici U Náspu, přičemž tomuto tvrzení se žalovaný nijak nebránil. Uvedená vada činí správní rozhodnutí magistrátu nesrozumitelným ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Má-li správní orgán místo, kde mělo dojít k protiprávnímu jednání v úseku komunikace označeném dopravní značkou jako vyhrazené parkoviště, dostatečně prokázané spisovým materiálem, nic mu nebrání, aby toto místo přesně popsal ve výroku rozhodnutí tak, aby nevznikaly pochybnosti o tom, že se vozidlo skutečně nacházelo na místě, kde řidič porušil konkrétní povinnost a pravidlo silničního provozu.
47. V rámci popisu skutku ve výroku rozhodnutí naopak nebylo třeba jako negativní podmínku odpovědnosti výslovně uvádět, že porušení pravidel nemělo za následek dopravní nehodu. Z popisu skutku ve výroku rozhodnutí je zřejmé, že jednání řidiče, v jehož důsledku je shledána odpovědnost provozovatele, spočívá jen a pouze v parkování na vyhrazeném parkovišti, kde bylo vozidlo bez parkovací karty umístěno. Z toho logicky plyne, že k žádné nehodě v souvislosti se správním deliktem nedošlo, což správní orgány obou stupňů zmínily v odůvodnění svých rozhodnutí. Neměly ostatně důvodu se k nedostatku dopravní nehody blíže vyjadřovat, když z ničeho nevyplývalo, že by k jakékoli nehodě mělo následkem předmětného porušení pravidel silničního provozu dojít, ani žalobce nic takového netvrdil.
48. Soud má na rozdíl od žalobce za to, že z výroku rozhodnutí magistrátu je, s výhradou nedostatečně přesného vymezení místa skutku, zřejmé, že řidič vozidlo zaparkoval v přesně vymezené době na vyhrazeném parkovišti, které pro něj nebylo určeno, když

vozidlo, jak je uvedeno, nebylo žádným způsobem označeno, tedy chyběla zde parkovací karta, jež by řidiče opravňovala k využití parkovacího místa. Povinnost, kterou řidič porušil, pro něj plynula z § 4 písm. c) a § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu. Nebylo proto třeba, aby magistrát ve výroku rozhodnutí výslovně odkázal na nařízení statutárního města Liberce č. 1/2012, neboť smyslem § 68 odst. 2 správního řádu nepochybně není uvést úplný výčet veškerých pro věc relevantních ustanovení právních předpisů. Z téhož důvodu není pochybením, pokud magistrát ve výroku rozhodnutí nezmínil § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu. Ustanovení zákona o silničním provozu obsahující kritéria, ke kterým správní orgán přihlíží při své správní úvaze

o výměře sankce za správní delikt, nelze vnímat jako ustanovení, podle kterého by byla žalobci pokuta za správní delikt přímo uložena.

49. Z § 68 odst. 2 správního řádu plyne, že součástí výroku o správním deliktu musí být též právní ustanovení, podle kterých byla uložena sankce za daný správní delikt. V posuzované věci magistrát uvedl, že pokutu ukládá ve výši 1 500 Kč podle ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu. Podle tohoto ustanovení, ve znění ke dni spáchání správního deliktu, se za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč. Z uvedeného vyplývá, že o konkrétní výši pokuty, která se za správní delikt provozovateli ukládá, se rozhoduje podle sazby pokuty za určitý přestupek. Toto ustanovení, podle kterého je pokuta s odkazem na § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, ukládána, má být součástí výrokové části rozhodnutí. Pokud toto ustanovení [konkrétně § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu] magistrát ve výroku rozhodnutí neuvedl, postupoval v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu. Přestože Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 As 322/2017 – 29, neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí trpícího totožnou vadou, učinil tak proto, že napadené rozhodnutí v jiném ohledu vadné nebylo a Nejvyšší správní soud konstatoval, že zrušení rozhodnutí by jen pro tuto vadu bylo nepřiměřeně přísné a přepjatě formální. V daném případě je však dán důvod ke zrušení rozhodnutí žalovaného v podobě nedostatečné specifikace místa spáchání deliktu, proto soud současně žalovanému vytýká i absenci zmíněného ustanovení ve výroku rozhodnutí.

50. Výrokem rozhodnutí magistrátu byla žalobci závazně uložena pokuta, která je ze zákona splatná ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozhodnutí (§ 125e odst. 7 zákona o silničním provozu v rozhodném znění). Zmínku o způsobu úhrady peněžitě částky na specifikovaný účet správního orgánu složenkou nebo převodem z účtu nelze vnímat jako kategorické omezení možnosti žalobce postupovat dle § 163 odst. 3 daňového řádu, nýbrž jako snahu správního orgánu informovat žalobce o nejběžnějších způsobech úhrady peněžitého plnění. Způsoby, kterými lze pokutu a náklady správního řízení zaplatit, nepovažuje soud za náležitost, kterou by musel výrok rozhodnutí dle § 68 odst. 2 správního řádu obsahovat. Pokud informaci o některých způsobech úhrady správní orgán prvního stupně v projednávaném případě zařadil zcela na konec výrokové části rozhodnutí, považuje soud jeho postup za nesprávný, ovšem nikoli sám o sobě způsobující nesrozumitelnost výroku či nezákonnost rozhodnutí jako celku.

51. Pokud dle žalobce mělo tvrzenými nedostatky výroku rozhodnutí magistrátu trpět i oznámení

o zahájení řízení, soud konstatuje, že řízení o správním deliktu provozovatele vozidla bylo vůči žalobci zahájeno vydáním příkazu. Samostatné oznámení o zahájení řízení se proto žalobci nedoručovalo. Není povinností správního orgánu již na počátku řízení sestavit dále nezměnitelný popis skutku. Naopak je běžné a žádoucí, aby zejména v důsledku prokazování skutkového stavu, k němuž ve správním řízení dochází, byl popis předmětného skutku, jakož i celý výsledný výrok o správním deliktu, precizován. Žalobce nebyl v důsledku způsobu zahájení řízení zkrácen na právu řádně se hájit. O aktivní hájení svých práv v podobě konkrétních tvrzení, důkazních návrhů apod. se žalobce ostatně příliš nestaral, jak bylo popsáno výše.

V. Závěr a náklady řízení

52. Vzhledem k tomu, že část žalobních námitek shledal soud důvodnou, zrušil postupem podle § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení a nezákonnost a věc mu podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení, a to bez jednání v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s. Protože důvodem postupu soudu byly zásadní vady výroku prvostupňového rozhodnutí, využil soud možnosti dané mu § 78 odst. 3 s. ř. s. a zrušil i prvostupňové rozhodnutí magistrátu.

53. V dalším řízení jsou správní orgány vysloveným právním názorem soudu vázány dle § 78 odst. 5 s. ř. s. Bude tedy povinností magistrátu jako správního orgánu prvního stupně upřesnit místo deliktního jednání tak, aby bylo z výrokové části zřejmé, že daný úsek pozemní komunikace spadá do působnosti konkrétního dopravního značení. Správní orgán prvního stupně též do výroku rozhodnutí doplní ustanovení zákona o silničním provozu, podle kterého, odkazem § 125f odst. 3 tohoto zákona, pokutu za správní delikt ukládá.

54. Soud poznamenává, že nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce a požadavek na anonymizaci rozhodnutí ve věci, není na místě v rozsudku vypořádávat, neboť se nejedná o žalobní body. Soud pouze na okraj konstatuje, že publikace rozhodnutí na webových stránkách Nejvyššího správního soudu není v kompetenci krajského soudu.

55. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V souzeném případě byl žalobce úspěšný, proto mu soud proti žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

56. Ty byly tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu dle příslušné položky sazebníku soudních poplatků ve výši 3 000 Kč, odměnou právního zástupce za 2 úkony právní služby v celkové výši 6 200 Kč [2 úkony právní služby po 3 100 Kč dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu] a

náhradou hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 x 300 Kč za 2 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu). Osvědčení o registraci advokáta k DPH nebylo předloženo. Celkem tak náhoda nákladů řízení činí 9 800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec dne 31. srpna 2018

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu